

²⁴*Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.*²⁵*Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant.*²⁶*Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág,*²⁷*hanem megsanyargatom és engedelmessé teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.*

Kedves Testvéreim!

Fa Nándor ismét megcsinálta. Saját készítésű vitorlásával, egyedül a Vendeé Globe nevű versenyen, 93 nap alatt, megállás és külső segítség nélkül megkerülte a Földet. 29 indulóból 8. helyen. A híradásokban lehetett látni, hogy a célba érkezéskor több ezer ember ünnepelte. Hőssé vált, a vitorlázással foglalkozók körében legendaként emlegetik. A napokban sorozatban szólaltatták meg a különböző hírcsatornák. Én is láttam, olvastam több interjút, amelyekben többek elmondta, hogy nem úgy kell elképzelni ezt a dolgot, hogy békésen ringatózó hajóján, a kormányra tett lábakkal élvezzi a napsütést. Éjjel, nappal, alvás nélkül, viharban, hidegben. „a legtöbb, amit aludtam három óra lehetett, de az is percekből tevődött össze.” Ahogy elmondta: „könnyű pillanat nincs kint az óceánon, ha valakinek könnyű a hajózás, akkor ő nem versenyez. A kint töltött idő 90 százaléka a komfortzónán kívül zajlik, ennek pedig minden momentumra fáj.”

Egy másik interjúban így fogalmazott: „Megfordult-e a fejemben, hogy feladjam? Nem, soha nem fordult meg a fejemben, hogy feladjam, és ebben benne van az, hogy valamiben az embernek hinnie kell. Hinnem kell abban, hogy be tudok érni, vissza tudok érni...”

Fa Nándor teljesítménye és gondolatai azt hiszem, nagyon jól példázzák, hogy miről is beszél mai igénkben Pál apostol.

Pál ugyan nem a hajózás képét használja, de akár ezt is megtehetné, hiszen ő is sokat ült a tengeren hánykódó hajókon, és a címzetek, a Korinthusi gyülekezet tagjai is hajós emberek voltak. Ugyanakkor Pál egy másik sportot az Olimpiát állítja hallgatói elé, amikor versenypályáról vagy éppen az öklözésről ír.

De mindkettőben ugyanaz a lényeg. Ahogyan a versenyző szeme előtt a győzelem, a cél kell, hogy lebegjen, úgy kell a keresztyén embernek is megsanyargatnia magát, szolgává tenni a testét, hogy alkalmas legyen elindulni a cél felé.

Hetvened vasárnapja van. Ez a furcsa elnevezés, már a böjt előtti időszakot jelöli. Hetvened, azaz a húsvétig hátralévő idő 70 nap. Felkészülünk. A böjt, ami majd a 40. napnál kezdődik, nemsokára indul. Fa Nándor évekig készült a versenyre. Mindent annak rendelt alá. Minden energiáját a hajó építésébe fektette. Ahogyan elmondhatják ugyanezt olimpikonjaink is, akik a siker elérése érdekében mindent háttérbe szorítanak. Nem is látunk bele abba, hogy mennyi lemondás, mennyi erő felett való küzdelem áll egy-egy sportolói siker mögött. Csak a mosoly marad meg, amikor Hosszú Katinka a dobogó tetejéről, aranyéremmel a nyakán integet, és a büszkeség, amikor felhangzik a Himnusz. De aki már versenyzett, az tudja, hogy a felkészülés az nem mosollyal, hanem összeszorított fogakkal, vérral és verejtékkal jár. Balczó András öttusázó legendánk mondta el egy napját a Küldetés című riportfilmben: Reggel 6-kor felkeltem, futottam öt kilométert, reggeli, délelőtt pisztolylovás vagy lovaglás, ebéd, délután vívás vagy futás estig, este kilenckor takarodó, másnap újra. Ezt 11 hónapon keresztül, minden nap.

Emberfeletti teljesítmények, melyek mögött ott a hit, hogy eléri azt a célt, amit kitűzött magának.

A böjt előtt érdemes tisztázni nekünk is. Mire készülök, készülök-e egyáltalán valamire?

Pál apostol az olimpiáról beszél. Az olimpia az ókorban, nem egyszerűen a sportteljesítményről szólt, talán még ma sem csak arról. Hanem arról, hogy a győztesek megistenültek. A szent olajfa ágaiból készült koszorún túl szobrot mintáztak róluk, és örökös életjáradékban részesültek. Az ókori világban a legnagyobb dicsőség volt megnyerni a játékokat.

²⁴*Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.*

A verseny képét használja Pál, de látszólag hiba csúszik ebbe a képbe, hiszen arról beszél, hogy csak egy győztes lehet, utána pedig azt mondja, hogy mindenkinek úgy kell futnia, hogy elnyerje a koszorút. Akkor most hányan nyerhetnek? A lényeg, hogy késznek kell lenni, a győzelemre késznek, és mindent meg kell tenni – úgy kell futni, úgy kell felkészülni, hogy elnyerjük. Mi a díj? Pál azt mondja nekünk is – a keresztyén embernek is van motivációja – ez pedig, semmivel sem kisebb, mint a görög olimpikonoké, sőt a mienk a hervadhatatlan koszorú, az Istennel való örök élet.

Egyszer egy barátommal beszélgettem, aki mikor valami hasonlót mondtam neki, megkérdezte: és ez téged motivál? Ez neked megéri, megéri a lemondásokat, a áldozatokat? Nem lenne jobb, ha szépen, mint a

többség ülnél otthon, nem foglalkoznál ilyen kérdésekkel, mint mi lesz majd miután meghaltunk, hanem a mával törödnél? Hogy boldog legyél, hogy ne kelljen küzdeni, csak szépen kényelmesen.

Motivál. Igen szeretném elnyerni azt a hervadhatatlan koszorút. Azért mert vágyom az Istennel való teljes életre. Mert az, amit megtapasztaltam belőle, azok a csodák, amelyekben részesülhettem, azok azt mondják, hogy megéri. Mint egy sportolónál egy-egy kisebb verseny megnyerése, amely arra motiválja, hogy még keményebben küzdjön, hogy elérje az olimpiai célt. De azért bennem is felmerül néha, hogy jobb a kényelmes fotelből nézni az olimpiát, mint ott futni a 14. kilométert lógó nyelvvel. Kényelmesek vagyunk. És nem véletlen írja Pál azt, hogy megsanyargatja és szolgálává teszi a testét, hogy alkalmas legyen a küzdelemre. Az hogy elérjem a célokat – bármi legyen is az – lemondással, küzdelemmel jár.

De megéri-e ez nekünk? Van-e olyan erős célunk, mint egy olimpikonnak az aranyérem? Érezzük-e, hogy az örök élet ígérete ilyen erős jutalomként van jelen az életünkben?

A héten többször elém került a tanítványok elhívásának története. A tanítványokat Jézus két szóval hívja el: kövess engem. És a tanítványok mennek, otthagya a halászhálót, a vámszedő asztalt, minden egzisztenciát, családot, barátokat. Miért? Jézus szaváért, mert abban erő és élet volt. A tanítványok meglátták benne – ebben az isteni szóban az életük célját, és elindultak az idézőjelbe „ olimpiai kvótáért”, a jutalom elnyeréséhez vezető úton. Napi küzdelem lehetett ez, mint ahogyan egy élsportolónak is naponta erőt kell venni magán, és le kell győznie a lustaságát, le kell mondania ételről, italról, sokszor a család is háttérbe szorul talán egy-egy versenyre való felkészülés során, ugyanúgy a tanítványok életében is naponta jelentkezhettek ez a kérdés: megéri? És ők döntöttek: döntöttek Jézus mellett az első nap, aztán a második nap, a harmadik nap... és döntöttek, amikor meghalt – vissza a háléhoz - de Jézus utánuk ment és újra hívta őket – és mentek ismét, a bizonytalanságba, az üldözésbe, a lenézésbe. A keresztyén élet erről a napi küzdelemről szól, és erről beszél mai alapigénkben Pál apostol is.

Naponta oda kell állni, és dönteni: akarom ezt? Van elég motivációm hozzá? Ismerem a célt?

Felkészülni, és alkalmasnak maradni. De hogyan?

És ez a mai vasárnap utolsó gondolata. Mert a sportban láttuk, hogy mit jelent ez a napi küzdelem, mikor korán kell kelni, és elfutni az uszodáig, ott leúszni 3-4 km-t, aztán átfutni a lovardába, és kilós súlyzókkal a karon lövészetet gyakorolni, és mindezt minden nap újra és újra.

De mit jelent ez a mindennapos küzdelem a keresztyén ember életében?

Azt jelenti, amit Pál mond: ²⁶*Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág,* ²⁷*hanem megsanyargatom és engedelmessé teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.* Igen itt kezdődik minden, a lemondásnál. Hogy az első helyre, magam helyett Őt tegyem. Ebben két dolog van segítségemre: Az első a Szentírás szava, amely eligazít, motivál, mutatja a helyes irányt. Ha a vitorlázáshoz visszatérünk: a Biblia az a hajó, amivel elérhetjük a célt. Ami megvéd a háborgó haboktól, ami biztonságot jelent, akkor is, ha kint vihar tombol, ami figyelmeztet bennünket az előttünk álló veszélyekre. Fa Nándor azt mondta, azért sikerülhetett ez az út, mert ismerte a hajó minden porcikáját, és tudta, hogy vele elérhet a célhoz. Azt is mondta, hogy a maga által tervezett árbocra a legbüszkébb, amiért nem kellett felmásznia a verseny alatt a tetejére. Éppen ma reggelre derült ki, hogy a 10. helyen pár nap múlva érkezett volna be Fa Nándor egyik barátja, de kitört az árboc. Árboc nélkül viszont valószínű nem fog tudni célba érni. Ez a második, ami segít a mindennapos küzdelmeink közt, az árboc. Az árboc, a mi életünkben Jézus Krisztus keresztyén, amelynek folyton a szemünk előtt kell lennie ahhoz, hogy a célt elérjük. És igen, nekünk már nem kell felmászunk erre a keresztre, hiszen Ő megtette, a mi feladatunk az, hogy felnézzünk rá, és egyenesben tartva a hajót elinduljunk a cél felé.